BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an XII, nr. 67 -69, mart. – mai. , 2003; 16 pag.

(urmare din nr. 63 – 66 / 2002 – 2003.

DUPĂ 66 DE ANI

Fiinţele umane au drept intrinsec de a fi liberi, un drept care nu provine de la stat ci de la DUMNEZEU. „Este imposibil să explici creaţia universului fără prezenţa unei fiinţe supreme – scria George Washington – şi este imposibil să guvernezi universul fără ajutorul lui Dumnezeu" pentru că „într-o atare lume nimeni nu ar mai putea raţiona cu autoritate ceea ce este drept sau greşit deoarece fiecare s-ar sprijini pe propriul său sistem de valori.

Dar aceste adevăruri morale fixe nu au fost respectat de „piloţii orbi" ce au condus şi conduc lumea pentru că, însemna la Jilava, Corneliu Zelea Codreanu: „caracteristica timpului nostru este că ne ocupăm cu lupta dintre noi şi alţi oameni, nu cu lupta dintre poruncile Duhului Sfânt şi poftele firii noastre pământeşti; ne preocupăm şi ne plac victoriile asupra oamenilor, nu victoriile împotriva Diavolului şi păcatului. Toţi oamenii mari ai lumii de ieri şi de azi, Napoleon, Mussolini, Hitler sunt preocupaţi mai mult de aceste biruinţe. MIŞCAREA LEGIONARĂ FACE EXCEPŢIE, OCUPÂNDU-SE, dar INSUFICIENT, şi de BIRUINŢA CREŞTINĂ ÎN OM, în VEDEREA MÂNTUIRII lui. Răspunderea unui conducător este foarte mare: EL NU TREBUIE SĂ DELECTEZE OCHII ARMATELOR SALE cu BIRUINŢE PĂMÂNTEŞTI, nepregătindu-le, în acelaşi timp, pentru lupta decisivă din care sufletul fiecăruia se poate încununa cu biruinţa veşnică său cu înfrângerea veşnică" („Însemnări de la Jilava", 49, 50). „Pot libertăţile unei naţiuni să fie sigure când noi îndepărtăm, se întreabă Thomas Jefferson, *singurul lor fundament ferm – convingerea că aceste libertăţi sunt darul lui Dumnezeu?"* (s. n.)

La care John Adams adaugă: „nu există nici un Guvern înarmat cu acea putere capabilă să lupte cu pasiunile umane dacă acesta nu sunt ţinute în frâu de moralitate şi religie" – aşa cum susţine Corneliu Zelea Codreanu în „Cărticica şefului de cuib" (pag. 55): „Să nu se uite că noi, poporul român, stăm aici, pe acest pământ, prin voia lui Dumnezeu şi binecuvântarea bisericii creştine – iar pentru a dispune de ajutorul lui Dumnezeu acţiunile noastre trebuie să fie drepte şi morale".

Popoarele lumii sovietice – ca şi cele sovietizate - au descoperit acest drum aspru printr-o tragică dramă: comunismul nu a distrus doar progresul material ci mai ales bazele morale şi spirituale ale ţării; încrederea între oameni, componenta morală a unei economii de piaţă, de pildă, nu mai există: fără încredere nu poţi încheia contracte şi nici nu poţi face să funcţioneze sistemul de credite.

Şi toate popoarele lumii descoperă că o societate liberă, autoguvernată, este imposibilă fără baze morale; se înmulţesc furturile, creşte rata omuciderilor; în România, dintr-un milion de femei gravide, 700. 000 îşi provoacă avorturi; în vacarmul lăsat de prăbuşirea comunismului mafiile cuceresc sectoare vaste ale activităţii economice. A ieşit la iveală o lume în care viaţa este „murdară, brutală şi scurtă".

De ce?

Pentru că „statul nou nu se poate baza numai pe concepţii teoretice de drept constituţional; statul presupune, în primul rând, un lucru INDISPENSABIL: UN NOU TIP DE OM. Nu se poate concepe un stat nou cu oameni cu păcate vechi!"

„statul este o simplă haină care îmbracă trupul naţiunii: putem să facem o haină nouă, luxoasă, scumpă care, însă, nu va fi de nici un folos dacă va îmbrăca un trup istovit, distrus de cangrene morale şi fizice".

(continuare în pag. 16)

Doru M.

Articolele numărului 67-69 /2003:

*** Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**

*** Inutilitatea poporului român (G. UR.): pag. 3;**

*** Mârlanul prin Balcani (Paul Spiru MICHAIL): pag. 6, 8;**

*** „Mitul" ştiristelor (Gigica INVIDIOASA): pag. 15.**

(urmare din nr. 63-66.)

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.
XI. Legi complementare.

Citind aceste rânduri, ne dăm perfect seama de stare de spirit care anima pe Căpitan în momentul în care le enunţa. El se afla în faţa unor cazuri concrete care cereau o soluţie imediată.

Corneliu Codreanu a scris şi alte legi care să servească drept sprijin celor şase legi fundamentale:

Cele zece precepte „pe care fiecare legionar trebuie să le urmeze pentru a nu se îndepărta de la drumul său glorios în aceste zile de întuneric, de teroare şi de subordonare diabolică[1] ".

Toată omenirea trebuie să ştie că noi suntem legionari şi vom fi legionari pentru totdeauna:

1. SĂ NU CREZI nici un fel de informaţii, de veşti, de păreri asupra Mişcării Legionare citite într-o publicaţie oarecare, chiar dacă aceasta ţi se pare naţionalistă. Şoptite la ureche de nişte agenţi, sau chiar de persoane respectabile.

Legionarul nu crede decât în ordinul şi cuvântul şefului său. Dacă acest cuvânt nu sosește, aceasta înseamnă că nu s-a schimbat nimic şi că legionarul trebuie să-şi urmeze liniştit calea sa.

2. SĂ-ŢI DAI BINE SEAMA de cel care se află în faţa ta. Judecă-l la adevărata lui valoare, chiar dacă este vorba de un duşman care vrea să te înşele sau de un prieten credul, înşelat mai înainte de un duşman.

3. PĂZEŞTE-TE, ca de o mare nenorocire, de străinul care te împinge să faci ceva. El are un interes şi vrea să-şi atingă scopul prin tine sau să te compromită în faţa celorlalţi legionari. Legionarul acţionează numai din ordin sau din propria sa iniţiativă.

4. DACĂ CINEVA încearcă să te atragă sau să te cumpere, scuipă-l în ochi. Legionarii nu sunt nici proşti, nici de vânzare.

5. ALUNGĂ PE TOŢI ACEIA care vor să-ţi fac cadouri. Nu accepta nimic.

6. ÎNDEPĂRTEAZĂ-TE de cei care te linguşesc şi te laudă.

7. ACOLO UNDE SUNTEŢI numai trei legionari, trăiţi între voi ca fraţii: unitate, totdeauna unitate.

Sacrifică totul, stăpâneşte-ţi toate poftele şi tot egoismul pentru această unitate. UNITATEA este aceea care ne va aduce victoria.

Acela care este împotriva unităţii, este împotriva victoriei legionare.

8. NU VORBI DE RĂU NICIODATĂ pe camarazii tăi. Nu te plânge de ei altora. Nu bârfi niciodată şi nu asculta bârfeli.

9. NU TE NELINIŞTI dacă nu vei primi ordine, veşti, răspunsuri la scrisori sau dacă ai impresia că lupta stagnează. Nu te alarma, nu lua lucrurile în tragic, căci Dumnezeu este deasupra noastră, şefii cunosc calea cea bună şi ştiu ceea ce vor.

10. ÎN SINGURĂTATEA TA roagă-te lui Dumnezeu, în numele morţilor noştri, pentru ca El să ne ajute să suportăm toate loviturile până la capătul suferinţelor noastre şi până la marea înviere şi victorie legionară[1].

Precise şi incisive aceste reguli sunt mai mult decât legi, sunt aproape ordine. De altfel, faptul că ele sunt scrise la persoana a doua traduce o intenţie imperativă. Nu putem să nu le luăm în seamă, nu putem să nu le apropriem de legile adevărate, pe care ele le completează.

Odată cu mărirea efectivelor legionare şi importanţa politică crescândă a Mişcării, s-au iscat o mulţime de alte cazuri particulare, pentru care a trebuit să se găsească o soluţie pentru a se putea încadra în normele etice şi disciplinare ale cuibului. Aceste cazuri fiind apărute în diferite Departamente sau Regi-uni ale ţării, rezolvarea lor cădea pe umerii şefului local care încerca să fie la înălţime. Dacă soluţia dată era logică şi conformă principiilor legionare, primea aprobarea Şefului Suprem şi devenea la rândul ei „lege complementară" , aplicabilă în întregime pe tot teritoriul.

Este cazul unor instrucţiuni redactate în jurnalul „Garda de Fier a Basarabiei". Conţinutul şi concizia lor se armonizau atât de bine cu prescripţiile de bază ale mişcării încât Corneliu Codreanu le-a publicat în „Cărticica şefului de cuib", acordându-le astfel putere de „legi complementare". Iată-le:

1. Legionarul nu intră în polemică cu nimeni.

2. Legionarul dispreţuieşte lumea politică şi nu discută cu ea.

3. Legionarul sădeşte sămânţa cea bună în sufletele curate ale poporului.

4. Legionarul se întreabă în fiecare clipă: ce am făcut bun pentru Mişcare?

5. Legionarul notează, pentru mai târziu, numele tuturor celor mârşavi.

6. Legionarul îşi începe munca cu gândul la Dumnezeu şi-I mulţumeşte odată cu sfârşitul greutăţii.

7. Legionarul este disciplinat în propria sa conştiinţă şi din propria sa voinţă.

8. Legionarul se teme numai de Dumnezeu, de păcatul şi clipa în care slăbirea forţelor fizice şi spirituale l-ar putea pune în afara luptei.

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

[1] Aceste ordine au fost date în martie 1935, în timpul unei perioade extrem de grele şi periculoase pentru membrii Gărzii de Fier.

[1] Corneliu Zelea Codreanu: Cărticica şefului de cuib, pag. 182-184.

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

Inutilitatea poporului român...

În faţa guvernanţilor, de după 1989, românii au devenit un neam inutil. De unde în unele ţări se fac referendumuri pentru chestiuni minore, adică este consultată „voinţa poporului", la noi nu s-a întâmplat aşa ceva nici când a fost vorba de aderarea la un bloc militar. De câteva ori armata română a fost trimisă – fără ca noi să fim membri a vreunui bloc militar – , ba în Africa, ba în fosta Yugoslavie, ba în Afganistan, ba mai nou, cu amândouă mâinile, Guvernul actual decide ca armata română să participe la războiul din Iraq. NU participă ţări membre ale NATO cu drepturi depline (Franţa, Germania etc.), altele se opun la ONU, dar amărâta Românie ai cărei locuitori au, în proporţie de 90%, un venit salarial pe lună de nici 70 de EURO pe cap de locuitor şi pensii (peste 85% din pensionari) de nici 50 EURO se angajează „la luptă". E de groază! România este – graţie guvernaţilor – ţara în care arhivele adunate la actualul SRI (fost Securitate, fost SRI, fost Poliţia de Siguranţa Statului etc.) sunt sechestrate pe 90 de ani (începând din 1991) pentru români; nu pentru iudei; România este ţara unde amenzile auto pot ajunge de până la trei ori salariul mediu pe cap de locuitor şi unde un anume Paul Abraham apare la TVR şi declară că este ceva normal în Europa o amendă minimă de 220 de EURO şi noi n-am făcut decât să ne „aliniem". Auzi, vorbă de om normal. Să-mi arate el angajat în România care are un salariu de 1500 EURO măcar şi nu de 2500 EURO. Atunci, da, plătesc amendă de 220 de EURO. Dar, eu care am 1.500.000 lei pensie sau 2.500.000 lei net, cum plătesc o amendă, nu de 250 EURO (adică circa 8.375.000 lei), ci chiar de circa 45 EURO? Sigur, dl care face astfel de declaraţii în mass-media are un salariu de minim 3000 EURO pe lună sau primeşte mită sau are alte surse ilicite şi de aceea nu intră în panică atunci când aude de astfel de amenzi, ba se şi miră că cetăţeni se scandalizează de neruşinarea Guvernului care emite astfel de „ordonanţe". România a mai ajuns şi ţara în care un locatar de bloc, cu pensie de până în 1.500.000 lei, este obligat de soartă, de un Guvern neruşinat, să plătească întreţineri de câte 2.900.000 lei pe lună, este ţara în care un director de RADET, declară, tot la TVR, că „are încredere în pensionari"; România este ţara unde se plătesc impozite exorbitante (de câte aproape 2.000. 000 lei) pe casa (apartamentul unic) de locuit. Înţeleg să plătească impozite de asemenea natură acei indivizi care au mai multe case, apartamente şi obţin după ele venituri; dar, tu amărât, cu un singur apartament, de ce să plăteşti mai mult decât o sumă modică, acolo? Că doar nu va ajunge întreaga ţară să locuiască prin canale... Dar acolo ne vor aduce elefanţii ăştia graşi care ne conduc. România este ţara unde se închid fabrici, mine, combinate, oţelării etc. , unde oamenii sunt aruncaţi în şomaj şi îndemnaţi să-şi deschidă buticuri. Bine, şi ce vreau guvernaţii? Ca 5 – 6 milioane de oameni apţi de muncă să-şi deschidă buticuri, „mici afaceri"? NU! Guvernanţii vor să scape de românii apţi de muncă, de tineri, de bărbaţi, de femei, să se ducă în Israel, în Spania, în Turcia, în Lună... numai să se care şi, în locul lor, să vină arabi, turci, sirieni, evrei, negrii, chinezi, orice numai români nu. Ducă-se! Că doar aşa ne gratulau nesimţiţii din ţările Vestului când lansau formula: „Frumoasă ţară... păcat că-i locuită". România este ţara unde se fac „pacte" între partide pe teme naţionale, pe subsolul ţării, pe păduri, clădirii, unde se dă cea mai stupidă „ordonanţă" din istorie, aceea cu privire la „holocaust" şi aşa numitul „antisemitism" (SUA este cel mai mare „antisemit"; atacă o ţară semită – Iraq-ul) dar nu se „dă" una contra „antiromânismului", unde unui mareşal, care luptă pentru reîntregirea României, i se dărâmă statuile cu barosul şi se acordă onoruri postmortem unui rege care – prin politica dusă – pierde teritorii naţionale, este înmormântat la Curtea de Argeş iar metresa în perimetrul unei Mănăstiri, este ţara unde se acordă onoruri militare unuia care a asasinat tineri (legionari) pentru că erau naţionalişti şi luptau pentru neam şi cruce, ţara unde biserica cinsteşte pe un asasin şi un imoral şi condamnă pe cei care luptă pentru ortodoxie şi Biserică, pentru cruce. Este ţara unde un comandat suprem al armatei – şeful statului – este ucis, după un simulacru de proces, în incinta unei cazărmi militare în ziua de Crăciun, ucis de către ofiţeri români, unde soţia respectivului este, la rându-i, ucisă pe motiv că este ... soţia şefului statului. Incredibil! Dar, adevărat! România este ţara unde se construieşte un „Dracula parc" ştiindu-se că nemernicul de Stocker şi-a construit obsesiile pe un Domnitor român glorios – Vlad Ţepeş. Ce ţară ar accepta asemenea umilinţă, ce ţară ar tolera batjocorirea foştilor lor regi şi Domnitori? Încercaţi să batjocoriţi în Rusia pe Ivan cel Groaznic, pe nimfomana Ecaterina cea Mare, care este autoarea morală – cel puţin – , a asasinării propriului soţ. Încercaţi să-l batjocoriţi pe asasinul de români – Kossuth – nu în Ungaria ci în România şi veţi vedea reacţia ungurilor. Încercaţi să-l blamaţi pe un Troţki, un Kaganovici, un Sverdlov, un Ejov, Nicolski etc. şi veţi vedea. Uite, la noi este posibil ca mama regelui Mihai să nu fie adusă la Curtea de Argeş dar este adusă fiica evreului Wolff. Clasa politică grohăie de plăcere printr-un Adrian Păunescu şi vomită poezii în „cinstea" aducerii osemintelor celor doi amanţi demni doar de poveştile Holywoodului. Clasele politice româneşti (cu numele) au considerat poporul român un balast inutil atunci când au luat hotărâri în ceea ce-l priveşte. Ori l-au considerat o ceată de aplaudaci, ori vacă de muls, masă de manevră electorală, „ cetăţean turmentat", carne de tun pentru războaiele altora etc.

(va urma)

G. UR.

PE CINE APĂRĂ AVOCATUL POPORULUI

Deşi întrebarea corectă ar trebui să fie: pe cine nu TREBUIE să apere costisitorul avocat al poporului.

Dar atunci când l-am auzit vorbind acum două trei seri pe dl. Mitroi dându-şi cu părerea în ce priveşte rezolvarea problemei copiilor „instituţionalizaţi" (grozav termen, uluitoare cacealma) mi-am adus aminte de vorba lui Andre Maurois care susţinea că „a gândi cu o limbă prost făcută înseamnă să cântăreşti cu greutăţi falsificate".

Nu ştiu ce notă o fi avut avocatul cu pricina la limba română dar ilustrează perfect vorbele mai sus citate.

Aşa cum instituţia pe care cu „onoare" (?) o conduce ar putea fi pusă la viitoare reeditare a teoriei lui Maiorescu despre „formele fără fond".

Ce-ar fi trebuit să facă avocatul poporului?

Să viziteze „instituţiile destinate ocrotirii copiilor" şi să dea un raport – nu guvernului ci naţiei – pentru că şi guvernul şi domnia sa nu sunt plătiţi de STAT ci de noi, ăştia care trăim cu sub 100 de dolari pe lună – adică cam şase ore de stat într-un hotel locuit de parlamentarii ţării – care nici ei nu sunt plătiţi de stat ci tot de NOI, POPORUL.

(Este vorba de NOI, POPORUL care, conform constituţiei americane avem dreptul – atunci când aceşti aleşi, numiţi, năimiţi sau corupţi nu-şi fac datoria pe care EI, FĂRĂ A FI SILIŢI, şi-au asumat-o, să-i luăm la goană).

(Este vorba de NOI, POPORUL care am stabilit sau am acceptat o constituţie făcută de tot felul de *predeşti* şi *iorgovani* care mai de care mai marxist-leninist-ceauşişti, în care s-au scris lucruri – este adevărat copiate de la alţii – ceva despre nişte drepturi inalienabile pe care, acum, reprezentanţii „marii trăncăneli naţionale, vor să le altereze prin legi tocmite de „mintea cea mai mică").

Aşadar nouă, poporului, avocatul nostru – aţi auzit coane Petrică – trebuia să ne spui cum devine cazul cu 90.000 de copii pentru că balivernele pe care le-ai scos de sub mustăţi mai zilele trecute nu pot adormi nici copii debili mintali – în schimb vor trezi mânia multora care vor îndrăzni să ceară ca matale să-ţi iei catrafusele, funcţionarii şi jucăriile şi să treci la o altă treabă decât cea pe care nu vrei, nu ştii sau nu poţi să o faci acum ca lumea.

Un copil într-o instituţie de stat – care se ştie că este un prost gospodar, costisitor peste poate şi furăcios cât cuprinde, costă ceva peste 2 MILIOANE DE LEI LUNAR!

Iar celor ce ar dori să preia aceşti copii li se promite – ori se ştie că-i drum lung de la promisiune la înfăptuire – că li se va da cam UN SFERT din ceea ce se cheltuieşte în mizerele instituţii gospodărite de prepuşii statului!

Aţi auzit tovarăşe avocat al poporului?

Trebuia să fi studiat aceste isprăvi şi doar după s-ar fi cuvenit să vorbiţi de „generoasele propuneri ale baronesei" pentru care, afirmaţi dvs. nu am avea nici bani, nici oameni care să-i folosească cum trebuie.

Dar despre furturile şi înstrăinările de daruri venite din occidentul pe care continuăm să-l înjurăm şi să-l insultăm ca pe vremea celui pe care-l regretă bună parte din con-naţionali, veţi fi ştiind ceva?

Sau asta nu-i treaba avocatului NOSTRU?

Din nefericire - şi dvs. şi mulţi, mulţi alţii care s-au înghesuit la tortul puterii demonstrează adevărul spus cu mulţi ani în urmă de Alain: „orice funcţie este o meserie şi îi va lipsi totdeauna ceva celui care nu a fost niciodată ucenic".

Şi-i va lipsi cu atât mai mult celui ce a ucenicit la moara totalitarismului comunist.

Felul în care vă războiţi cu avertismentele Uniunii Europene – pentru că nu era vorba decât de atât - „vă atragem atenţia că aţi greşit drumul: indicatorul direcţiei pe care aţi apucat-o arată EST şi nu VEST". Fireşte – spun avertismentele, puteţi să o luaţi şi pe acolo dar aţi fost nu de mult şi ca să ieşiţi aţi omorât ceva tineri români – (Este adevărat că printre ei NU ESTE NICI UNUL RUDĂ CU CEI CE CONDUC AZI) – şi se pare că nu aţi dus-o prea bine.

Atât.

Mai mult ne-au dat bani ca să îndreptăm lucrurile.

Dar avocatul poporului, în loc să-i cerceteze pe cei care au primit banii, să vadă ce au făcut cu ei şi cine se face vinovat de faptul că ne aflăm, în multe privinţe pe ultimul loc din Europa el „mârâie la baroneasa Nicholson).

Mai grav: scrisoarea avertisment cuprinde şi alte evaluări ale reuşitelor şi, mai ales, nereuşitelor, guvernărilor din ultimii 12 ani – din care 4 ai „convenţiei" şi 8 ai „pedesereului cu toate pseudonimele sale" ; din care 8 ai Iliescu-lui „un mandat" şi 4 ai celuilalt.

Dar despre aceste observaţii: MUCLES.

Nici faimoasa PUWAK cu vocea ei de ied înţărcat nu scoate nici o vorbă dar încerca să ne tragă în piept cu o moară de vorbe.

Veţi mai auzi şi altele. Cel puţin atât timp cât tanti Rodica, ufederista, nu va întocmi scutul anticritică, în spatele căruia se vor putea adăposti multe incompetenţe, minciuni, goliciuni spirituale şi altele asemenea.

SCRUTATOR jr.

MÂRLANUL PRIN BALCANI

Dicţionarul nu-i cunoaşte strămoşii.

Ştie doar atât că este vorba de „om prost crescut, grosolan, necioplit; bădăran; ţopârlan" (DEX, pag. 559, ed. 1975)

Uneori ţopârlanul se rătăceşte prin balcani şi, întors acasă vrea să-şi scoată cheltuiala publicând ceva despre care, în România Literară ne vorbeşte doamna Andreea Deciu în rubrica sa săptămânală despre „cartea străină".

Pe ţopârlan – sau dacă vreţi o denumire cu obârşia cunoscută ce descinde din maghiară – „bădaran" îl cheamă Robert D. Kaplan iar opera Domniei –Sale, publicată în 1996 la Vintage Book (307pg) este intitulată BALKAN GHOSTS (Fantomele balcanilor) şi-i o culegere de „reportaje şi impresii de călătorie" care, ne spune cronicara, „oferă o imagine frisonantă a României".

Mârlanul cu pricina ar fi vizitat România prin anii '80 când, locuind în Grecia, îşi câştiga existenţa cu reportaje ce apăreau în publicaţii din Statele Unite şi a revenit în 1990 când la noi se instaura gaşca Iliescu cel cu „idealurile întinate de Ceauşescu".

Ce spune domnul Kaplan: „România face parte din confreria ţărilor balcanice; trăsăturile acestei lumi balcanice ar fi, tot după omul nostru, *bestialitatea instinctelor* – (nu ştiam că instinctele sunt bestiale ci că, fiind ceea ce sunt, – adică: (din nou citez din dicţionare) „reflexe înnăscute care asigură fiinţelor dezvoltarea organismului, alimentarea, reproducerea şi apărarea" – sunt un soi de obligaţii ale întregii vieţi animale) – *simplitatea culturală* şi *primitivism social*, iar România ar fi chiar campioana balcanismului.

Această Românie ne spune Andreea Deciu, domnul Kaplan a privit-o de la fereastra hotelului Athenee Palace şi a stabilit că este vorba de „o lume idiotizată de lunga încarcerare comunistă, fără perspective prea grozave" în afara „unei ambiţii deşarte de veleitar".

Din succintele sale incursiuni în istoria României reiese că „ele ar fi corecte dar perspectiva lui Kaplan deloc flatantă şi probabil contestabilă afirmă tot cronicara: regina Elisabetă cunoscută şi sub numele de Carmen Sykva – ar fi afirmat *kaplanul* nostru – o ridicolă scriitoare cu nimic mai remarcabilă decât o Sandra Brown a zilelor noastre care nu ar fi avut decât un unic merit: CĂ NU A PROCOPSIT ŢARA CU UN MOŞTENITOR":

Şi acum ies la iveală cauzele mârlăniei kaplaneşti şi ilustrarea unei vorbe ce apăruse prin anii '30 – „după nume R. Kaplan, nu pare a fi... după chip şi obrăznicie nu se poate să nu fie..." este vorba de contenciosul dintre dragoste pentru România a regelui Carol I şi dorinţă de căpătuială a unor fugari izgoniţi din Rusia din pricini pe care toţi kaplanii din lume ar trebui să le clarifice pentru că – se ştie, o boală ale cărei cauze nu sunt tratate cum se cuvine vine de se repetă – precum s-a întâmplat în Italia, Franţa, Spania, Anglia, Germania, Polonia, Ungaria, Rusia şi lista rămâne deschisă...

„Ceea ce - citează A. D. Din Kaplan – nu ne-ar fi folosit prea mult întrucât ÎNTREAGA DINASTIE HOHENZOLLERN NU A FOST DECÂT O ALINIERE DE INCOMPETENŢI SAU MEDIOCRI, ÎN CEL MAI BUN CAZ" – (Dar dacă le-ar fi dat Carol I tot ce doreau să fi văzut ce: „aşa un băiat bun ar fi fost").

Norocul României a fost că o curtezană evreică, FORŢATĂ DE NEVOIA SUPRAVIEŢUIRII (vai ce patetică istorioară pe care o auzi în toate bordelurile lumii – despre mica curvă care nu avea ce mânca – deşi mi se pare că era soţia unui ofiţer) şi-a croit drumul din dormitor în dormitor până în patul regelui asta fiind „simbolul României care încolţită de pericole a descoperit o singură soluţie – şi anume una imorală" (fapt concretizat „prin duplicitatea noastră").

Este adevărat că TOATE CELELALTE ŢĂRI IMPLICATE ÎN CEL DE AL DOILEA RĂZBOI ERAU MODELE DE MORALITATE; BUNA CUVIINŢĂ şi LOIALITATE precum Stalin, Hitler şi ai lor, Churchill şi băiatul Roosewelt, Mongenthau şi alţi din aceeaşi tărâţă – care, după ce au împins, de pildă Polonia într-un război fără nici o speranţă au plătit-o, la încheierea păcii, cu două bucurii: regimul comunist şi jumătate din ţară dată Rusiei!

Şi iată-l pe mârlan participând la acţiunea unei găşti internaţionaliste afirmând că „legionarismul, CAZ PARTICULAR AL UNEI MAI GENERALE XENOFOBII ENDEMICE ÎN România, reprezintă un FENOMEN ÎN MASĂ (?!) iar Corneliu Codreanu un EROU NAŢIONAL după care poporul român mai DUCE (sic!) doliul.

...(este adevărat că poporul român, endemicul xenofob, nu a dat dovadă de dragostea faţă de oameni precum cea care o animă poporul israelit, care, se ştie, se scaldă în sângele palestinienilor de toate vârstele, pe care dintr-o nelimitată dragoste i-a alungat, îi mitraliază cu gloanţe adevărate care nu ocolesc pe nimeni ca răspuns la pietrele pe care isgoniţii le aruncă peste gard!)

Nu mai este vorba de legea talionului – ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte – ci pentru un dinte el îţi sfarămă maxilarul iar pentru un ochi se orbeşte un cartier!

Şi mârlăniile continuă: „ortodoxismul, religie primitivă, de ţărani, face din români MISTICI PERICULOŞI, lesne manipulabili şi COMPLET LIPSIŢI DE UZUL RAŢIUNII".

Iar la toate aceste „observaţii pertinente" se adaugă şi cea din care reiese că toţi bem ţuică – inclusiv femeile – lucru ce se vădeşte şi din faptul că „privirea românilor este mai puţin limpede şi focalizată decât cea a germanilor".

Şi mai observă ceva „mârlanul din balcani": că totul e opera minorităţii germane, dovadă suplimentară cât de incapabili sunt românii.

Şi adaugă cronicara: „aş putea scrie un lung eseu pornind de la această carte, nedreaptă şi revoltătoare"

aug. 2001.

(continuare în pag. 6)

Paul Spiru MICHAIL

(urmare din pag. 5)

* **(MÂRLANUL...)** (...) dacă ar fi să judecăm după Kaplan, în România nu există nici un intelectual, doar alcoolici, prostituate şi în cel mai bun caz câţiva naivi încrezători într-un viitor mai bun".

„M-a impresionat, enorm, un anumit dezgust, o anumită revoltă cu care Kaplan scrie despre România" dar, îl justifică autoarea, că „nu ar putea scrie altfel dat fiind că el însuşi este evreu despre o ţară în care au fost şi cazuri de EVREI UCIŞI ÎN ABATOR, ca VITELE?"

De aceea se scriu astfel de cărţi despre România pentru că ne lipseşte curajul de a ne bate pentru ADEVĂR. Povestea de la abator este atât: o poveste inventată de cei cărora atari poveşti le-au fost şi le sunt folositoare – din foarte multe puncte de vedere.

La apariţia unei astfel de mârlănii academia română ar fi trebuit să publice o lucrare care să amendeze bădărăniile kaplanului, carte ce ar fi trebuit trimisă preşedintelui Statelor Unite, congresmenilor, bibliotecilor universitare, etc.

Dar aşa ceva nu se poate realiza cât timp în academia română vor continua să fie bârlădeni, spâni, *simioni* şi alte vlăstare vestite precum doctor – inginerese, sau un preşdinte de onoare cu patru clase primare neterminate...

Nu *„fascinanta şi eterna Românie"* – sursă de ciubucuri pentru nesătuii ţării ne trebuie; ci răspunsuri documentate, curajoase şi fără compromisuri ori de câte ori mârlanii invadează ţara.

PIAŢA, LEGEA ŞI DEMOCRAŢIA

Confucius credea că prima datorie a oricărui conducător este să „de cuvintelor adevăratul lor sens" pentru că fără cuvinte clare nu se pot face decât lucruri strâmbe.

Dar precum se ştie cei care au pus laba pe putere după uciderea tinerilor în decembrie 1989 nu aveau de unde ştii aşa ceva dat fiind că dânşii erau „fii clasei muncitoare", băieţi cu dosare beton şi care se feriseră să citească filosofi detestaţi de „băieţii de partid".

Şi uite aşa ignoranţii ţării neştiind ce-i aia „liberalizarea preţurilor" au crezut că-i o acţiune mafiotă a liberalilor conduşi de I. C. Brătianu: cum toată lumea ştia că „piaţa" îi locul acela unde te duceai pe vremea Cântării României cu plasa că „poate pică ceva".

De obicei nu pica. Dar se mai găsea pe sub tejghea cu alt preţ decât acela afişat.

Despre mâna invizibilă a lui Adam Smith habar nu aveau dat fiind că toate mâinile care le luau era foarte vizibile.

În ce priveşte democraţia pentru toţi evadaţii din gulagul comunismului era sistemul politic în care ai voie să faci tot ce-ţi trece prin cap – cu condiţia să-l ai, - să furi tot ce-ţi iese înainte de la cablul telefonic la şinele de cale ferată, să violezi pe oricine ţi se pune „pata" indiferent de sex, vârstă sau stare socială, să devalizezi bănci şi să o ştergi în străinătate cu „paraii" ciuguliţi urmând ca cei rămaşi în ţară să pună sigla „fără urmărire penală" iar dacă totuşi – „rara avis" vreun judecător cu frica lui Dumnezeu nu se supune atunci omul capătă – contra cost, fireşte, un certificat medical din care reiese că nu este apt pentru închisoare!

Charles Fried – de la care am luat titlul „scripturii" noastre de azi afirmă că „ceea ce trece drept o economie de piaţă în multe dintre ţările care au abandonat comunismul oferă un spectacol trist: beneficiile materiale sunt pentru majoritatea cetăţenilor nesemnificative pentru că atât nivelul îngrijirii sănătăţii, speranţa de viaţă, educaţia şi securitatea locului de muncă s-au prăbuşit".

Un singur lucru a crescut: supramortalitatea.

Dacă în China tranziţia spre o economie liberă a produs ceva câştiguri materiale acestea se datorează nivelului scăzut de la care s-a pornit concomitent cu menţine - rea suprimării libertăţilor politice şi prin asta, o oarecare stabilitate socială şi mai multă ordine.

Rusia şi China pot fi citate ca modele ale capitalismului banditesc şi, respectiv, tiran.

Dintre statele mai mici care s-au născut după prăbuşirea imperiului (singurul imperiu din istorie care a reuşit să cadă de două ori în acelaşi secol – ceea ce înseamnă că a reuşit să se refacă repede după prima sfărâmare – este adevărat şi prin contribuţia, lipsită de bun simţ, a altora) cele mai multe – printre care şi România, s-au contaminat de la „poporul frate" preluând aceeaşi mentalitate banditească –căreia Eminescu îi spunea „Raubsysthem" – ceea ce l-a determinat pe Havel să ne atragă atenţia că o jumătate de secol de comunism au degradat spiritul uman întru atât încât privatizarea, restaurarea drepturilor asupra proprietăţii, recunoaşterea libertăţilor politice şi personale nu se pot reinstala rapid în aceste ţări răvăşite.

Patologia pe care observatorii acestor economii banditeşti o descriu s-ar manifesta prin experienţa unei diferenţe izbitoare între situaţia materială a celor mulţi comparativ cu cei puţini dar atenţia acordată inegalităţii veniturilor ascunde adevăruri mult mai adânci sugerând, fireşte fals, că egalitatea venitului ar fi în acelaşi timp şi necesară şi suficientă într-o societate bine ordonată.

În realitate acest fel de a gândi ne depărtează de adevăratul sens al unei societăţi bune şi binecuvântate: asigurarea fiecărui cetăţean a posibilităţilor de a-şi defini şi atinge scopurile sale viaţa ce-i este dată de soartă.

Autorul mai sus citat crede că „aceasta - ar fi o societate prosperă" iar „o bună societate este cea în care un spirit uman activ este productiv pentru sine, pentru familia sa ca şi pentru concetăţenii săi.

În contrast cu ceea ce se întâmplă în majoritatea aşa ziselor

(continuare în pag. 8)

Ion ICONOMISTU

Batjocura de sine

Nu este o noutate ideea că românul – mă refer la românul român şi nu la mancurţi sau corciţi sau minoritari – ar simţi o mare plăcere în a-şi bate joc de sine, adică în a se autobatjocori. De ce o face ne putem întreba? Aşa ceva n-ar face-o niciodată un sârb, bulgar, grec sau ungur. Ba, dacă ar cuteza un cineva (ne-ungur, ne-sârb etc.) să o facă s-ar trezi cu un cuţit în burtă în nici trei secunde. În Ardeal, în anii 60, am trăit multe momente când, într-un grup de oameni, de diferite naţionalităţi, se făcea mistocăreală. Desigur, era şi majoritarul de faţă; şi era chiar majoritar şi-n grupul respectiv. Românii, întotdeauna, acceptau să fie ironizaţi şi, dacă unul dintre ei riposta, faţă de minoritarul obraznic, minoritarul sărea la bătaie şi, dacă românul nu era suficient de zdravăn pentru a se apăra şi a-l pune la punct, nici un român nu-l apăra şi era bătut măr. Niciodată nu se petrecea acelaşi lucru cu minoritarii. Aceştia se uneau imediat şi ripostau; noi nu. Judecaţi singuri! De ce cedează românul în faţa minoritarului? Răspunsul imediat ar fi: de frică. Dintr-un deficit psihic, din experienţa istorică. Cine n-a trecut pe aici începând cu Darius a lui Histaspe? Şi mai de dinaintea lui şi de după. Greci, persanii, macedonenii, romanii, celţii, germanicii de toate nuanţele, hunii, avarii, bulgarii, sârbii, tătarii, ungurii, polonezii, turcii, austriecii, ruşii, nemţii moderni, mai nou americanii, arabi, negri. Istoria, deci, ne arată clar nenorocirea de rigoare. Aştia au fost invadatori. Dar sunt unii doar imigranţi, în grupuri mici, colonizatori de fapt: arabii şi negrii, sârbii, slovacii etc. Unele din aceste minorităţi sunt numite „de buzunar". Cum este posibil ca aştia să reziste în timp? Doar prin deznaţionalizarea altora. Închipuiţi-vă un mic cătun, o jumătate de sat, 800-1000 de femei, bărbaţi şi copii. În două generaţii nu mai există. Pe cine deznaţionalizează aştia? Pe majoritari. Îşi iau neveste române. Altfel n-ar avea cum supravieţui. Dar, de ce să înghiţim asemenea chestie noi majoritarii români? Şi majoritarii tuturor naţiunilor albe. Ei, aici este nebunia de neconceput pentru o minte omenească. Pentru mine este ceva de nepriceput fără victoria creştinismului asupra rasei albe. Numai astfel se pot explica cele de astăzi. Fără victoria creştinismului şi, subsidiar, astfel şi a iudaismului lumea de astăzi ar fi de neconceput. Rasa albă s-a culpabilizat prin aceasta, vigoarea Imperiului roman s-a epuizat şi cu el şi ştiinţa conducerii lumii albe. Bizanţul creştin va moşteni ceva din această ştiinţă de a guverna – minus ştiinţa conservării rasei sau naţiei, religiei. Dovadă: victoria islamului asupra ortodoxismului. Siria, Mesopotamia, Palestina, Egiptul, Africa de Nord, apoi însuşi podişul Anatolian, cu Constantinopolul, sunt pierdute pentru totdeauna de rasa albă şi de creştinismul ortodox în favoarea lui Alah şi a supuşilor lui. Fii blând, fii iertător, nu te împotrivi, nu fi violent, iubeşte-ţi duşmanul. Da, aceasta este morala creştinului, dar adversarul – ca să nu spun duşmanul – n-are acelaşi cod moral. Ungurul, când vine din Asia, în nici un caz, nici evreu, nici arabul, nici negrul. Şi atunci? Cum mă apăr de el? Apărându-mi credinţa ortodoxă, inclusiv cu sabia. Azi n-o mai facem şi, de aceea, suntem năpădiţi de ţigani, de arabi, de negri, de tot ce mişcă. Fiecare la ţara lui, nici un fel de minoritate în sânul nici unei naţiuni albe; fiecare la casa lui, la patria mamă etc. Aceasta ar trebui să fie deviza şi nu talmeş balmeşul amestecului de naţii şi rase etc. Nu există provincie românească unde să nu avem probleme cu minoritarii: cu ţiganii în mai tot locul; în Dobrogea cu ruşii, tătarii şi turcii; în Transilvania şi Banat cu ungurii, secuii, sârbii, bulgarii, croaţii mai nou, slovacii, arabii (islamicii în general), ucrainenii (ăştia în 1945 era cât pe-aici să ne ia Maramureşul), în Moldova: ucrainenii, în Ţara Românească ţiganii au devenit o problemă de-a dreptul fatală. Nu este zi de la Dumnezeu să nu-şi dea cu presupusul pe la televizor de cum să ne conducem; au apărut şi italienii, grecii; nemţii se pare că nu ne creează probleme. Recensământul ne arată că toţi aceştia nu depăşesc cu mult 10%. Rezonabil poţi zice. Numai că gălăgia acestora este atât de viguroasă că nici nu se mai aude glasul celor 89,8% români. Ţiganii cel puţin şi ungurii au devenit adevăraţi stăpâni aici. Şi râd de noi! Trebuie să-i angajezi, să le accepţi translatori, să le accepţi mârlănia ţigănească, să accepţi să-ţi uzurpeze şi numele. Acum ei sunt „rromanes" – adică romei, adică romani, adică români. De ce ne mirăm că francezi (negroidizaţi) ne numesc prin dicţionarele lor ţigani şi ilustrează articolele despre noi cu fotografii înfăţişând şatre de ţigani; dar aceiaşi francezi – dacă or mai fi francezi – nu privesc, totuşi, în propria bătătură; nu se îngrijorează că sunt năpădiţi de imigranţi ciocolatii, de semiţi de toate nuanţele, de turci; şi ei şi britanicii; de nemţi ce să mai vorbim? Şi, totuşi! NU se arată umili cu adunăturile cum o facem noi. Nici unii din aceştia nu le acordă decât cel mult dreptul de a fi francezi sau nemţi, dacă vor să rămână în ţările lor îi pun să dea examen de limbă şi dacă nu o cunosc nu primesc cetăţenie, rămân apatrizi fără nici un fel de drepturi politice. României nici prin cap nu i-ar putea trece o asemenea măsură. S-ar putea concepe un primar sau funcţionar în Germania să nu ştie limba germană? Acel funcţionar ar zbura imediat peste graniţă; s-ar putea concepe în Germania un vânzător, sau orice fel de ins, să nu-ţi răspundă în limba germană dacă-l întrebi ceva în această limbă? Nici pomeneală! Nici în Ungaria, Serbia sau Bulgaria nu s-ar putea concepe aşa ceva. Toţi aceştia au minoritari. Dar stau la locul lor... nu se aşează ca păduchele în frunte. Guvernele României sunt singurele guverne din lume care educă 10, 2 % din populaţia propriei ţări pentru alte ţări, respectiv: Ungaria, Turcia, Rusia, Ucraina, Serbia, Slovacia, Croaţia, Bulgaria, Italia, Grecia, Armenia, Germania, Ţigania. Există un neam mai umil pe pământ? Nu cred...

Gigi IOBAGU

(urmare din pag. 6)

***(Piaţa...)** economii în tranziţie în cele în care piatra fundamentală este libertatea politică se dezvoltă corect şi viaţa politică şi activitatea economică. Cu condiţia ca democraţia să fie una reală în care domnia legii şi piaţa liberă coexistă şi se susţin reciproc.

„O societate nu poate prospera fără instituţii stabile; fără proprietate; fără modalităţi legiferate şi respectate în ce priveşte asigurarea, transferul şi schimbarea proprietăţii prin contracte – nu prin acele escrocherii la care au participat şi notarii, şi avocaţii şi judecătorii în România de azi; fără existenţa unor instituţii credibile care să protejeze proprietatea şi executarea corectă a contractelor; totul în limitele unei comunităţi bazată pe încredere şi respect mutual".

Pentru a conlucra, pentru a face negoţ, pentru a produce şi pentru a accepta autoritatea ca un adjuvant şi nu ca o piedică a întreprinderii oamenii trebuie să aibă încredere unii în alţii, iar încrederea are nevoie şi dă naştere respectului.

Nu poate exista încredere între cetăţenii unei societăţi ce trăiesc în circumstanţe atât de diferite încât par să se afle în universuri diferite, să aparţină unor specii diferite.

Discursul capitalist, plin de metafore darwiniene – competiţie, supravieţuirea celui mai dotat, falimentul – care ar fi un soi de pedeapsa cu moartea, egoismul nelimitat care, prin faimoasa „mână invizibilă" a pieţii ar duce la mai binele celor mai mulţi.

Dar, adesea, economia de piaţă este descrisă ca fiind cea în care cel mai lacom, mai egoist şi mai norocos progresează pe socoteala altuia iar în această junglă nu există nici o garanţie de prosperitate, civilizaţie, frumuseţe sau, măcar, supravieţuire umană- acest tablou fiind caracteristic propagandei marxiste care este şi rău, şi inapt deoarece întunecă adevărata natură a economiei de piaţă.

Piaţa nu este o junglă decât în sistemul economiei socialismului real în timp ce în economia adevărată ea este rezultatul convergenţei unor alegeri libere ale unor bărbaţi şi femei liberi în contextul unui respect mutual.

Spre deosebire de lupta pentru existenţă din teoria darwiniană, competiţia poate fi apărată – susţine dl Fried – ca o instituţie socială, umană şi morală care duce la împlinirea nevoilor şi dorinţelor umane. Dar pentru asta competiţia trebuie să aibă loc pe platforma onestităţii, decenţii şi respectului reciproc ceea ce nu s-a întâmplat în „economia socială de piaţă" propovăduită de Ion Iliescu.

Modul în care „capitaliştii bandiţi" au înţeles piaţa poate fi asemenea reacţiei unui străin care vede o competiţie – de fotbal sau tenis – dar nu înţelege că el se află în faţa unui joc care se poartă conform unor reguli pe care toţi jucătorii se silesc să le respecte.

Bazele pieţii şi ale capitalismului sunt încrederea şi respectarea promisiunilor.

Asta se realizează cu ajutorul banilor: ei sunt un surogat, o magazie a promisiunilor noastre reciproce şi, dat fiind acest lucru, vom înţelege importanţa menţinerii banilor la valori care să nu transforme promisiunile în minciuni – aşa cum se întâmplă în economia inflaţionistă instaurată de regimul Iliescu, continuată de Constantinescu şi adâncită? de urmaşii acestuia.

„Toate acestea, afirmă autorul, ar putea părea fără speranţă, romantice şi chiar ridicole în lumina realităţilor oricărei economii moderne (vulgaritatea comerciantului, manipularea gustului, introducerea cumpărătorilor spre mărfuri distructive şi uneori existenţa unor inegalităţi în ce priveşte cei care-şi pot cumpăra călătorii în spaţiul extraterestru în timp ce imensa majoritate se luptă pentru acoperirea nevoilor fundamentale).

Totuşi argumentul meu se susţine în ciuda – sau chiar din cauza acestor realităţi sinistre.

Eu nu am spus că piaţa este o condiţie SUFICIENTĂ a fericirii umane sau a unei societăţi decente ci mai de grabă o CONDIŢIE NECESARĂ.

Dar dat fiind că nu trăim într-o republică a îngerilor ci în mijlocul unor bărbaţi şi femei de abia scăpaţi din mocirla comunismului, pentru a-i asigura acestei societăţi o funcţionare cât mai aproape de normal va fi nevoie şi de sancţiuni: oamenii decenţi şi cinstiţi trebuie să simtă că atunci când îşi ţin cuvântul nu trebuie să fie luaţi drept fraieri; ei trebuie să ştie că cei care fură sau escrochează nu se vor bucura de malversaţiunile lor – (ceea ce nu se întâmplă azi în România unde hoţii speră că nu vor păţi nimic pentru că pot cumpăra clemenţa judecătorilor, apărarea avocaţilor, certificatele medicale cu cele mai absurde diagnostice, şi mai ales protecţia politicienilor plătiţi în fel şi chip).

Pentru ca sistemul să funcţioneze corect trebuie ca cetăţenii să contribuie voluntar la aceasta; iar dat fiind că în orice sistem există şi devianţi avem nevoie de legi, tribunale, poliţie, avocat al poporului şi societate civilă.

Care, fiecare şi toate au o SINGURĂ OBLIGAŢIE: să nu se dea de PARTEA HOŢILOR!

Un regim social – îl citâm pe C. F. - bazat pe forţă, fraudă şi inegalitate în faţa legilor poate supravieţui, poate chiar să-şi hrănească supuşii storcând produsul muncii lor dar acolo nu există nici bucurie, nici creativitate ci, în cel mai bun caz, o batjocură de prosperitate. Dar să nu uităm: FORŢA NU ESTE PARADIGMA ci ea este EXCEPŢIA ce susţine PARADIGMA.

Felul în care se fac legile în ţara noastră unde se petrec

(continuare în pag. 10)

CONTEMPORANII LUI MIRCEA ELIADE despre MIRCEA ELIADE

***CONSTANTIN NOICA*:** Ce reprezintă Mircea Eliade în cultura veacului 20 poate fi arătat, în primul moment, doar prin comparaţie.

La capătul celor 12 volume din Ramura de aur Frazer declară că istoria omului este un şir de crime şi stupidităţi.

La capătul unui inventar al credinţelor omenirii, la fel de autorizat dacă nu de vast, Eliade afirmă. Totul a avut un sens. În ultimii 200 de ani ai Europei Occidentale, toate s-au dizolvat în faţa lucidităţii „omului modern"; astăzi s-ar spune că nimic nu mai înseamnă nimic. Eliade, declară, în numele altei forme de luciditate: fiecare lucru şi gest al omului a însemnat ceva.(...)

Puţini oameni de cultură au avut atâta BUNĂTATE.

Că autorul acesta este citit şi judecat de un autor între alţii; că pot fi cititori care să spună, despre câte o carte a lui Eliade, îmi place sau nu-mi place, e interesantă sau nu e interesantă; că el nu are încă parte de Premiul Nobel, aceasta nu dovedeşte decât că în cenuşiul culturii şi al tipăriturilor e greu să se deosebească. Ceea ce este fără echivalent în cazul lui Eliade, nu sunt cărţile lui ca atare; ceea ce este extraordinar, în cazul de faţă este FUNCŢIA OMULUI DE CULTURĂ, MIRCEA ELIADE.

Cultura occidentală a veacului nostru este bolnavă – o spunem toţi şi o vedem bine. Un autor care vine să-i arate formele de sănătate; un autor care, vorbind de eternitate, exprimă tot ce este mai oportun pentru veac – înţelegerea aceea adâncă între popoare – nu poate fi tratat ca un autor obişnuit, şi nici nu este unul (1975, decembrie).

Într-un ceas de severă specializare, el are cutezanţa şi surprinzătoarea competenţă să scrie despre toate marile religii ale istoriei – fără să i se fi adus, de către vreun specialist într-una singură, întâmpinări grave, după câte ştim – ba chiar pare să regrete că n-au apărut şi alte mari religii aşa cum Don Juan al lui Moliere regreta că nu există alt glob, cu alte femei frumoase pentru a le cuceri şi pe acelea.

Totodată el oferă inventarul, ca Frazer, cu care nu încetează să fie comparat, al aproape tuturor credinţelor tribale, ridicându-le prin arhetipurile regăsite în ele la nivelul religiilor. Trece cu desinvoltură prin marile probleme ale culturii filosofice, literare, istorice europene, ba acuză Europa că a ignorat atâta vreme alte culturi.

Valorifică nu numai culturile moderne şi clasice, eminent pe cele arhaice şi tradiţionale, vorbind de preculturi, de subculturi, eventual şi de postculturi, el fiind printre puţinii savanţi care au stat de vorbă cu profeţii sau pseudo - profeţii hipişilor, aşa cum este printre puţinii oameni de cultură care să nu regrete, să nu condamne, să nu se sperie de aventura în profanitate şi de revoluţia tehnico-ştiinţifică, anticipând dimpotrivă, senin, apariţia unui fel de nouă religie sau lăsând un erou să vorbească, într-o splendidă nuvelă intitulată TINEREŢE fără TINEREŢE, despre o bună şi necesară mutaţie genetică a omului în urma cine ştie cărei tentative de sinucidere atomică a Terrei.

A orchestrat şi stăpânit stridenţele veacului, făcând din toate o armonie.

Ce extraordinar mijlocitor este Mircea Eliade, între noi şi noi înşine – (folclor, protoistorie), între Vest şi Est, între occidentali şi lumea a treia, între literatură şi mit, între modernitate şi primitivitate, între civilizaţie şi spirit.

Performanţa Eminescu. Performanţa Eliade.

Şi nu au avut nevoie de şcoli.

Cu „Daciada" menţii sănătatea unui popor.

Dar ce au făcut nemţii cu prusiada lor?

Doar performanţa valorifică sănătatea trupului şi a minţii.

Doar ea se înscrie în lume, dar mai ales în viitorul propriei comunităţi.

Libertatea este capacitatea de a valorifica înfrângerile şi de a-ţi depăşi reuşitele.

Cel ce înţelege are aripi – citat indian de Mircea Eliade.

EMIL CIORAN

Dragă Mircea,

Îţi mulţumesc mult pentru roman, pentru dedicaţia şi pentru clipele petrecute, citindu-l. Un roman aşa de bine scris, atât de rotunjit şi de complex şi care este în acelaşi timp revelaţia putregaiului nostru, a ratării noastre ascunse, a fatalităţii noastre secrete. HULIGANII m-a făcut trist, fiindcă m-a constrâns să-mi dau seama cât suntem de pierduţi, cât ireparabil ascund frământările generaţiei noastre, în ce măsură suntem condamnaţi.

Petru Anicet mi-a plăcut mult: n-are pasiuni istorice şi e foarte puţin român.(...)

Deşi am pentru tine o simpatie infinită şi nedezminţită, simt uneori o dorinţă să te atac, fără argumente, fără probe şi fără idei. De câte ori am avut ocazia să scriu ceva împotriva ta, de atâtea ori am observat o creştere a afecţiunii.

Mi-ai trimis de Crăciun o carte; cu ce să-ţi răspund de Anul Nou? Dorindu-ţi din fericire atât cât nu am eu.

Cu dragoste, al tău, **Em. Cioran.**

25 decembrie 1935.

Încă de pe vremea când l-am cunoscut mă miram cum poate aprofunda Sankya – (despre care tocmai publicase un lung articol) – interesându-se în acelaşi timp de ultimul roman apărut. De atunci încoace, spectacolul unei curiozităţi atât de cuprinzătoare, atât de dezlănţuite, care la oricine altul în afară de el putea fi morbidă, n-a încetat să mă seducă, pentru că Eliade nu are nimic din

(continuare în pag. 12)

R.

(urmare din pag. 8)

∗**(Piaţa...)** lucruri cu totul inacceptabile – (de pildă modificarea unei legi organice la numai 24 de ore după promulgarea ei printr-o ordonanţă de urgenţă pentru a fi apărate interesele unor clienţi politici) dovedesc că opinia publică din România a simţit că legislativul azi în fiinţă nu este nici educat, nici informat, nici bine intenţionat. Ceea ce îl caracterizează este ignoranţa: el nu ştie că legile sunt „legăturile de încredere şi respect mutual"; nici că legea este conexiunea dintre speranţele rezonabile pe care persoane libere le întreţin între ele; că aceste legi trebuie să exprime şi să faciliteze relaţiile şi afacerile pe care trebuie să facem în lumina încrederii şi egalităţii.

Se pare că mulţi dintre parlamentarii ţării nu au aflat că legea trebuie să încurajeze cetăţenii să negocieze unul cu altul prin reafirmarea speranţelor lor rezonabile şi să faciliteze schimburile dintre ei sau altfel spus LEGEA TREBUIE SĂ STABILEASCĂ REGULI STABILE ÎN CE PRIVEŞTE PROPRIETATEA ŞI REGULI REZONABILE ÎN CE PRIVEŞTE SCHIMBURILE.

Dacă legile nu fac acest lucru atunci ele stânjenesc dezvoltarea oricărei economii. Un studiu al BM a arătat că acolo unde – ca în Kuala Lumpur se impozitează cu 50% costul unei locuinţe sau în Peru – unde pentru înfiinţarea unei uzine de textile a fost nevoie de 289 de zile, 11 permise, două „şpăgi" impresionante (de 32 ori salariul minim lunar) – lucru ce seamănă foarte bine cu cele ce se petrec undeva pe malurile Dunării, legile sunt un impediment şi nu un cadru fiind în acelaşi timp o insultă adusă cetăţenilor şi o violare a egalităţii înscrisă în faimoasa constituţie.

O atare lege participă la protecţia organizată a corupţiei, deţinătorilor de monopoluri – (importatori sau producători) – sau pur şi simplu al oficianţilor care nu ar mai avea de unde „ciuguli".

De aceea nu-i suficient ca regulile să fie scrise şi cunoscute ci trebuie sprijinite pentru că, fie şi de-ar fi îngeri, altfel spus dornici să acţioneze în spiritul şi litera legii, este nevoie de un arbitru care să-i sancţioneze pe cei care faultează legea, partenerii sau comunitatea.

Dacă legea nu-i transparentă, sau dacă persoane din afara ei pot interveni – fie prin ordonanţe de urgenţă, fie prin telefoane scurte sau prin alte mijloace mai mult sau mai puţin contondente, nu vom mai avea o ordine liberă a unor oameni liberi ci una impusă de cei ce au puterea interpretării sau promulgării.

De aceea-i nevoie de poliţişti şi de judecători care, în România şi numai, se pare că au nevoie de voinţă şi minte, voinţa de a respecta proprietatea şi de a-ţi ţine cuvântul, dar şi inteligenţa de a şti ce spune legea.

Democraţia trebuie să facă legile şi să taie tortul dar judecătorii independenţi, conduşi de lege, să distribuie feliile. De aceea nu-i treaba uşoară să fii judecător dovadă vorba islamului care susţine că din trei judecători doi sunt în iad şi doar unul ajunge în paradis – acesta fiind cel ce ştie şi judecă în funcţie de ceea ce ştie. Cel ignorant care judecă în funcţie de ignoranţa lui se află în flăcările iadului în timp ce tot acolo ajunge şi cel care ştie dar judecă în funcţie de orice altceva în afara legii.

Ceea ce ni se întâmplă de 13 ani ilustrează punctul de vedere al lui Vaclav Havel care spune că nu-i suficient să importi instituţiile occidentului în peisajul moral distrus al post-comunismului pentru a crea o societate a legii. Încrederea şi respectul mutual sunt virtuţi morale ale indivizilor şi trebuie să ne întrebăm dacă şi cum am putea forma atari indivizi.

O atare acţiune a întreprins Mişcarea Legionară sub conducerea Căpitanului: iar după câte ni s-au întâmplat azi este mai evident ca niciodată că este nevoie de un „stat nou" care cere „în primul rând şi ca un lucru indispensabil un tip nou de om" pentru că „un stat nou cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe". „Statul este o simplă haină care îmbracă trupul naţiunii. Putem, să facem o haină nouă, luxoasă şi scumpă – precum cea „tăiată" de partidele politice ajunse la conducere în ultimii ani „dar nu va fi de nici un folos dacă ea va îmbrăca un trup istovit, distrus de gangrene morale şi fizice".

Dragostea şi Iubirea

∗ **Î**ntre cuvintele dragoste şi iubire există deosebiri: precum: una grafică, vizuală, apoi fonetică şi obiectivă şi cea mai importantă a conţinutului noţional pe care de multe ori prin confundare îl substituim reciproc folosindu-l eronat în gândire, convorbire şi, mai ales, în literatura beletristică;

∗ **D**ragostea e afecţiune determinată fiziologic şi chiar instinctiv faţă de ceva vizibil şi material. Ea este obicei de scurtă durată şi rar de lungă durată: se manifestă prin gingăşie, admiraţie şi după intensitate, uneori prin contemplare.

∗ **I**ubirea îi este superioară, ea e dăruire, jertfă pentru ceva, un concept spiritual; nu se poate vedea şi nu se materializează în obiect ci se contopeşte în spiritualitate. Iubirea e comportament spiritual meditativ experimentat printr-o logică necesară în principiile unei morale sociale după multă luptă interioară sufletească cu tine însuţi. Ea e sentiment continuu. Dragostea e oportună şi întâmplătoare, iubirea e trăire, virtute nobilă, aleasă.

∗ **P**entru a înţelege pe deplin trăirea iubirii, iată în continuare cap. 13, versetele 1 – 8 din Epistola I – a către Corinteni a Sf. Apostol Pavel, redată în Biblia Vechiului şi Noului Testament, în traducere din limba engleză, Buc. 1931:

(continuare în pag. 12)

Simion GIURGECA

LA SFAT CU MARELE GÂNDAC

Cum ziseşi, tovarăşu' , pardon, era, era să mă scap pe limba veche, vreau să zic domnul ... UŞA – „că adică nu merg treburile cum trebuie?"

- Da sunt nemulţumiri, icneli, şopteli, înjurături, treburi, socoteli; pe scurt!, lume nemulţumită şi în şatră şi pe stradă şi între scârţani.

- Dar înainte cum ierea?

- La fel.

- Şi cine ierea la conducerea ţării înainte?

- Păi, cine să fie, *Dânsul* şi cu *Dânsa*?

- Singuri, singurei?

- Nu. Mai *ierea* şi partidul, şi Securitatea, şi Armata, şi ciripitorii, şi dvs. chiar dacă-mi permiteţi..

- Şi, acum, cine-i la putere? Nu-s tot ăia? Păi n-am făcut noi politica cucului şi am pus în fiecare partid câte un ou, două sau mai multe – câte erau necesare ca să-i putem dezechilibra? Păi, ce crezi matale domnule ... UŞĂ – (n-am mai greşit, vezi!) că asta este întâmplător? Păi cu ce începeau toate luările noastre de cuvânt pe vremurile alea bune când nu te temeai decât de Biroul 1 sau 2 plus tovarăşii care-ţi vizau postul, fotoliul şi puterea. Pe când acu ' – ce să mai vorbim - că ştii bine câte parale cheltuim ca să cumpărăm televiziuni, ziare, posturi de radio, *seuleni, valerici, răzvănei*, şi alte *rodici*. Apropo – văzui că ne-am mai dotat cu un GARDIAN condus de unul de-i zice SPITFIRE? Se vând bine ziarele astea sau sunt doar răsplata băieţilor trecuţi şi viitori? Mă gândesc că nu vă vine să-i luaţi de acolo unde iereau cârţiţe destoinice şi să-i scoateţi la lumina soarelui. Da ', mă rog, asta-i treaba „gardianului şef" zis şi „mână de fier". Dar, ia zi, cine l-a botezat „cap de lemn"?

- Păi, nu ştiu!

- Chiar? Nu cumva unul mai ortoman cu procese multe şi onorarii cornute? Ei, ce zici?

- Nu ştiu. Dar am venit cu două întrebări la care nimeni nu-mi dă răspuns.

- Adică?

- Am ridicat imunitatea, ştiţi dvs. cui. Mai departe ce facem?

- Staţi cuminţi şi-l lăsaţi în pace. Rămâne cu sabia ăluia – uite că am uitat cum îl cheamă, să o bată vântul (Vântu cu v mic ca să nu-l mai încărcăm pe bietul băiat cu alte alea). Aţi făcut bine ce aţi făcut: i-aţi şparlit câţiva oameni – e adevărat lichele cu L mare – dar la noi nu se cunoaşte că-i şatra babană. L-aţi dăruit cu cartea aia – deşi nu-i mare brânză de ea, scrisă de amatori. Acum lăsaţi-l în „SUC PROPRIU" – reţeta aia a mea de la Universitate. ŢAC – ŢAC, mai trăieşte? Da? La nevoie vorbiţi cu el şi daţi foc autobuzelor şi în locul legionarilor acuzaţi „justiţiarii". În rest, dacă rămâne la „cârpa kaghebistă" şi „măi animalule" este bun şi de folos. Păi, n-ai văzut că m-a votat şi Doina Cornea şi Constantinescu, şi chiar Coposu dacă ar fi putut? Exact ca în Franţa: 88 % a luat marele Chirac – aproape ca pe vremea împuşcatului.

Scoatem prapurele în vânt, punem băieţii să-l aclame, îl fitilim, ca să răcănească ceva cu jidanii, rusofonii şi americanii şi primim felicitări şi sprijin de la Sharon, Berlusconi, baroneasa – (da ia mai spune pe cine îndrăgeşte baroneasa mai mult şi mai mult pe lume. Să nu zici „mâna de fier" că nu te cred. Dacă eram mai tânăr intram şi eu la periniţă pa malurile Deltei).

Vezi, de ce zice, românul, că-i rău, cu rău, dar mai rău fără rău. Un rău, „bine temperat şi amenînţat", precum Caţavencu, despre care vorbeai, mai rar. Deci, atenţie că-i bolnav de diabet; să nu i se întâmple ceva. Nu avem înlocuitor. Deocamdată, cel puţin.

Mai e ceva?

- Da. E vorba de bancherul nostru batjocorit – ştiţi dvs. de cine – şi care ar vrea să-şi răscumpere odată cu libertatea şi ceva de ale gurii. Că, oricât de liber ai fi dacă nu-s şi ceva parai vai de mama ei de libertate...

- Am auzit. Ar fi vorba de vreo jumătate de milion. Cam cât cheltuie prin instituţiile de zi şi de noapte când pleacă ai noştri ca să lupte pentru „ţărişoară" în occident. Ba chiar mai puţin că am auzit că s-a dublat protocolul şi a fost extins la toată „gaşca". Ai?

- Păi, da. Că nu-i stătea bine „ţărişoarei" să apară, prin reprezentanţii săi, în cine ştie ce moteluri cu 100 – 200 franci pe noapte – inclusiv micul dejun. Astea-s preţuri pentru „şenghenistii" care pleacă cu 500 de euro, pe 5 zile, pe când noi, îmbrăcaţi Versace şi Saint – Laurent, să ne cazăm la „Trei coceni"; că nu ştiu cum îi zic pe limba lor ... nu ţine ...

- Pe urmă, ca să venim la bancherul nostru el a fost „politic". Noi am dat parale „politicilor care, pe deasupra, mai ierea şi „duşmani ai poporului", şi „trădătorii de ţară" şi „faciştii făcători de holocausturi" – nişte intelectuali ignoranţi care nu au ştiut nici măcar să facă dintr-un singur foc un canal ca lumea de-a trebuit să o luăm de la început pe altă cale pentru că drumul cel vechi – cum zicea şi acela de face filme – uite că l-am uitat – era aşa de ticsit cu schelete încât istoricii au reuşit să demonstreze că erau urmele „genocidului" anti – semit şi antineamurile mele realizat de legionari ...

Şi pe urmă bietul băiat nici n-o să ia totul pentru el. Trebuie să mai dea şi el cum a dat şi acela pe care l-am apărat in corpore; lui „cap de fier" (pardon – „mână") trebuie? Trebuie; cel cu nume de văcuţă merită – păi cine a scris recursul? partidul – adică şi dumneata, că ai întreţinut niscai ziare pe care nu le cumpără nimeni – (unde- vremurile bune când abonamentul la Scânteia se reţinea pe ştatul de plată) – are şi el nevoi; pe urmă mai există unii „săraci şi cinstiţi" ca mine care – fireşte – nici ei nu au de unde. Şi au şi ei nevoi. Mai ales de la o anumită vârstă!

Dar cu opoziţia ce facem?

- Cine? Care opoziţie? Aia care dimineaţa sunt cinci la prânz au mai rămas doar trei iar, seara, doi dintre ei au trecut la noi? Păi nu aveţi voi tot ce vă trebuie? Ordonanţe ordinare, extraordinare şi de urgenţă; nu aveţi majoritatea în parlament: daţi ceva maghiarilor şi vă dă pachetul; îi daţi un telefon generalului pur şi simplu, şi spuneţi ce trebuie; face spumă da votează – aşa-i dânsul, ca şampania, mai mult curge pe lături decât în pahar.

Mai era ceva?

Ar mai fi ...

Aici s-a întrerupt banda. Ori mi-au tăiat-o ăia de la 611, sau 3,14 / zis şi PI – sau chiar SRI că nu le-am dat „dreptul şi mălaiul".

Dar recuperez şi – cu voia redactorului şef dacă va mai fi unde-i acum, vom continua. (**The Masters VOICE**).

(urmare din pag. 9)

* **(Contemporanii...)** încăpăţânarea sumbră şi perversă a maniacului, a obsedatului care se îndrăgeşte într-un singur domeniu, într-un singur sector şi respinge restul ca accesoriu şi frivol.

Unica obsesie pe care i-o cunosc şi care s-a tocit, ce-i drept cu vârsta, este aceea a poligrafului, pentru că, dintr-o sete nestinsă de explorare, e lacom să se năpustească asupra oricărui subiect.

Merg poate prea departe, dar am toate motivele să cred că, în subconştientul său, el pune cărţile mai presus de zei, şi lor, mai mult li se închină. Oricum, nu am întâlnit pe nimeni care să le iubească atât de pătimaş. Niciodată nu voi uita înfrigurarea cu care, imediat după eliberare, sosind la Paris, le pipăia, le mângâia, le răsfoia; în librării, exulta, oficia, cu fascinaţie idolatră.

Eliade a început – (prin 1932) să ţină cursuri la facultatea de litere din Bucureşti. Mă duceam să-l ascult ori de câte ori puteam. Fervoarea pe care o risipea în articolele sale se regăsea fericit în acele lecţii, cele mai însufleţite, cele mai vibrante din câte mi-a fost dat să aud vreodată. Fără însemnări, fără nimic în faţă, purtat de un vârtej de erudiţie lirică, zvârlea cuvinte convulsionate şi totuşi coerente, subliniate de mişcarea crispată a mâinilor. O oră de încordare, după care, adevărat miracol, nu părea de loc epuizat şi poate că nici nu era. Ca şi cum ar fi deţinut arta de a-şi amâna la nesfârşit oboseala.

Este aproape sigur că doar laturile sumbre ale creştinismului mai trezesc în noi un oarecare ecou şi poate că ar trebui într-adevăr să-l vedem în NEGRU dacă vrem să-i regăsim esenţa. Dacă această imagine, dacă această viziune este cea adevărată, atunci Eliade se află cu siguranţă la marginea acestei religii, atât prin profesie cât şi prin convingere: nu este el unul dintre reprezentanţii cei mai străluciţi ai unui nou alexandrinism care, întocmai ca şi cel vechi, pune toate credinţele pe acelaşi plan, fără a putea să adopte vreuna?

Pe care să o preferi, pentru care să te rosteşti şi ce divinitate să invoci de vreme ce refuzi să te ierarhizezi? Nu ţi-l imaginezi în rugăciune pe un specialist al istoriei religiilor. Sau dacă se roagă cu adevărat, atunci îşi dezminte învăţătura, se contrazice, îşi ruinează Tratatele, unde nu figurează nici un ADEVĂRAT Dumnezeu, unde toţi dumnezeii sunt egali. (...) Suntem toţi, cu Eliade în frunte, nişte foşti credincioşi, suntem nişte spirite religioase fără religie.

(fragment din EXERCIŢII DE ADMIRAŢIE)

traducere **Modest Morariu.**

PETRE ŢUŢEA

Magicul la Mircea Eliade ţine de profanul gnoseologic şi estetic. Un gânditor artist nu ignoră punctarea magică a timpului şi spaţiului, dar misticul îl fereşte pe Mircea Eliade de înec existenţialist. Un gânditor religios nu poate fi absorbit de mode estetice de curente filosofice sau ştiinţifice. El cunoaşte primind, nu „cunoaşte cunoscând", cum credea Hegel. I-am spus odată că trăirea, această „anticameră a cunoaşterii" (Ricoeur), nu scoate omul din starea de animal „depravat" (Rousseau), experienţa fiind oarbă iar „intelectul autonom gol" (Kant). Materialitatea actelor actelor existenţiale, în sine, se cheamă vicii, însoţite de nelinişti sterile, al căror număr creşte prin închipuire. Mi-a răspuns că va realiza un pur erotic, în care singurul act senzorial va fi un sărut bărbătesc pe fruntea femeii iubite.

Nu trebuie privit acest gânditor mistic în plan pur estetic în sfera magicului fiind totul posibil. Încercarea construcţiilor fantastice din tinereţe cu senzorialitatea lor stranie, s-a prelungit până azi, literatorul transformându-le în manieră artistică, convins fiind de forţa lor atractivă, mai ales pentru cititorul setos de lucruri tari, a cărui curiozitate îl îndeamnă să înlocuiască armonia clasică cu informul sau monstruosul neobişnuit. Luat întreg, Mircea Eliade depăşeşte exerciţiile literare dominând momentul mistic, purificator, căruia i se supune complexa lui tematică. Mircea Eliade face parte dintr-un popor viguros, a cărui mistică l-a ferit de uscarea sufletească a acestui „stupid veac european", cu feţele lui înşelător utile şi aparent ascendente: raţionalism, criticism, pozitivism, naturalism, psihologism, logicism, empirism, estetism, antropocentrism, materialism, idealism, existenţialism, umanism, laicism, purism – la scară umană – pesimism, anarhism, scepticism, optimism, democratism, totalitarism, elitism, tradiţionalism, istorism, holism, evoluţionism şi celelalte căi ale omului care ignoră puterea harului şi datoriile izvorând din aceasta, înăuntrul unei ordini constante, pierdute de om în „pădurea de simboluri" (Baudelaire) care acoperă meandrele lui istorice.

Drumul drept al lui Mircea Eliade este expresia unei personalităţi care ilustrează ideea de vocaţie. Oamenii seamănă prin suferinţa limitării, prin mişcarea lor între ei şi natură, între ei înşişi, şi între ei şi Dumnezeu, prin boală, vicii, bătrâneţe, sete de fericire şi moarte şi se deosebesc prin împlinire – nu esenţial dacă-i raportăm la Dumnezeu. Împliniţii religioşi „seamănă cu toată lumea" cum spune Chesterton despre oamenii excepţionali de rangul întâi.

MIRCEA ELIADE ESTE UN OM RELIGIOS ÎMPLINIT.

(Fragmentul este din eseul publicat în revista Familia în opt serii, februarie – septembrie 1990).

(urmare din pag. 10)

Dragostea şi Iubirea

1. „Dacă vorbesc în limbile oamenilor şi ale îngerilor, dar nu am iubire, m-am făcut aramă sunătoare sau chimval zăngănitor;

2. Şi dacă am un dar de prorocie şi ştiu toate tainele şi toată cunoştiinţa şi dacă am toată credinţa încât să strămut munţii dar n-am iubire nu sunt nimic;

(continuare în pag. 14)

DEMOCRAŢI şi DEMAGOGI

Cuvintele s-au născut în Grecia. În acelaşi timp. Dar nici unul dintre ele nu este limpede definit.

Adesea DEMAGOGIA se confundă cu IPOCRIZIA. Marele demagog este subjugat de o credinţă, o viziune; de pildă „idealurile măreţe ale umanismului socialist" ceea ce, însă, nu-l împiedică să-şi însuşească şi tehnica manipulării. Demagogul fiind de părere că „toate mijloacelor sunt bune" de la „drapelele verzi ale legionarilor la asasinarea lui Kennedy sau comportarea colectivităţilor din filmele cu cow-boy" ; în fine, dacă orice om politic poate, din când în când, să calce în strâchinile demagogiei, demagogul calcă tot timpul.

Scriitorul **Primo Levi**: „O mare lecţie a vieţii este că imbecilii au uneori dreptate. Dar nu trebuie să se abuzeze de asta. Se numeşte demagogie arta de a abuza de aşa ceva".

Istoricul **Michel Winock**: „Într-o zi, sau în alta, toată lumea uzează de demagogie – un profesor, un publicist, centriştii, de Gaulle. Demagog este, însă, cel ce abuzează, cel care se supune celor 10 reguli pe care demagogi, din toate vremurile, le-au aplicat".

Au rămas aceleaşi de pe vremea grecului Pisistrates la Napolen III – lea, Boulanger, Nasser, Mussolini, Doriot, Lenin, Thorez, Stalin, Ana Pauker, Iliescu, Ceauşescu ş. a. m. d. fiecare folosindu - le cu mai mult sau mai puţin succes.

Este nevoie de talent – mai ales atunci când spui minciuni, când încerci să-i păcăleşti pe ceilalţi.

Dar, indiferent de reuşitele sau nereuşitele lor toţi demagogii au ceva în comun: au viciat aerul vremurilor, au batjocorit valorile umaniste, au ameninţat democraţia.

REGULA 1: demagogul olăcăreşte şi monologheză ore întregi.

Nu s-a văzut niciodată un demagog taciturn; trebuie să-ţi exersezi să-ţi întreţii instrumentul. De aceea cei mai buni candidaţi se caută printre foştii secretari cu ideologia, agit-prop etc.

Activitatea fundamentală a demagogului este conferinţa de presă (de obicei nu spune nimic, dar vorbeşte mult), reuniunile, vizitele de lucru şi şedinţele de indicaţii: el vorbeşte, ceilalţi iau note.

Rezultatul final: grâul rămâne pe câmp, cocenii nu sunt adunaţi iar *pariul cu agricultura* este... câştigat... prin extinderea terenurilor necultivate. Care, se ştie, se îngraşă stând; ca omul puturos.

Monologul este presărat cu lozinci. Cu cât mai stupide cu atât mai bine. Cu cât mai mincinoase cu atât mai eficace. Pentru că „trebuie să-ţi dai seama de sentimentele care animă mulţimile, să te prefaci că le eşti părtaş şi apoi să le încerci să le modifici – provocând, cu ajutorul unor asociaţii rudimentare, anumite imagini sugestive" („N-au mâncat salam cu soia!"; „Dizidenţii sunt nebuni!" ; „Nu ne vindem ţara!" ; „Noi muncim, nu gândim!" ; „Construim fără burghezie şi împotriva ei!" ; „URSS / Bastionul păcii e!" ; „Stalin şi poporul rus / Libertate (eventual fericire) ne-au adus!" etc.)

Nu argumente! Doar VORBE.

Nici o demonstraţie! Doar idei simple – spuse cu ton de pocnet – şi ca şi cum ar fi evidente.

Nu cu ton calm, măsurat; ci pasionat. Plin de lansări de promisiuni, pariuri, pentru că demagogul adoră aşa ceva (este celebrul pariul lui Mussolini care-l provoca pe Dumnezeu, cerându-I, ca, dacă există, să-l trăsnească în următoarele 15 minute. Dumnezeu nu l-a trăsnit, după acele 15 minute, dar la spânzurat, peste un anumit număr de ani, cu capul în jos).

REGULA A DOUA: Demagogul trişează şi se tocmeşte în ce priveşte sensul cuvintelor.

Inventează – prin substituţie – o nouă limbă: clasele devin „categorii socio-profesionale", muncitorii devin „români activi" , „oamenii de bine" înlocuiesc termenul de „membri PCR", activiştii devin „structuri" etc.

Aşa numita „limbă de lemn" are menirea de a escamota realitatea şi a permite ca – în spatele ei – să se poată desfăşura un proces ineluctabil – antrenarea lumii către „viitorul luminos (adică în comunism)" .

Totul devine „dezvoltare", „construcţie", „multiplicare", „crestare", „întărire", „depăşire", „aprofundare", „lărgire", „viitor luminos", „culmi de civilizaţie şi progres". „Arta reflectă aspiraţiile revoluţionare ale maselor populare" spunea marele demagog al veacului trecut – Lenin.

Sunt „demascate" intenţiile patronatului.

Se „dezvăluie" resorturile „marelui capital".

REGULA A TREIA: DEMAGOGUL VEDE SCANDAL PRETUTINDENI („Cu ajutorul furtunilor şi scandalurilor noi câştigăm" – spunea Le Pen; şi nu numai el).

Trebuie să spui lucrurile în aşa fel încât să poţi spune că nu le-ai spus – vezi ca exemplificare Iliescu şi minerii; sau să comiţi o crimă în faţa întregii lumi având certitudinea că nu vei fi pedepsit.

Pisistrate a reuşit. Era prin anul 561 î. d. Hr.

Gonit, după un an, a revenit la putere îmbrăcându-şi tirania în zdrenţele democraţiei 22 de ani. A murit, cum se zice, de moarte bună.

Oamenii, însă, ar trebui să ştie că istoria se scrie ca să fie învăţată şi nu uitată.

REGULA A PATRA: Demagogul rămâne insensibil la fapte. Nu se poate discuta cu un demagog. Pentru că el se află într-un sistem închis. Este vorba – cum spunea Arthur Koestler de un sistem cu trei caracteristici:

- reprezintă un sistem universal care poate explica toate fenomenele şi poate vindeca toate relele. De pildă, indiferent despre ce discutăm, unul ca Zigu Ornea, ajunge tot la „Mişcarea Legionară"; un altul – „tribun al poporului" – se împiedecă de „bozgori". Indiferent de cauze, de greşelile făcute, de contra-argumentele propuse, demagogul recurge mereu la aceeaşi explicaţie:

mai, 2001.

(continuare în pag. 14)

P. S. M.

(urmare din pag. 13)

***(Democraţi...)** NEMUNCA. Precum medicul de altădată care nu cunoştea decât sângerarea şi clistirul.

A doua caracteristică: sistemul nu poate fi respins de fapte.

Toată lumea a văzut minerii ciomăgind populaţia Municipiului Bucureşti; numai DEMAGOGUL îi prezintă pe post de lucrători la spaţii verzi;

Toată lumea a văzut că au fost ucişi oameni nevinovaţi numai demagogul neagă existenţa acestor victime fără vină.

În fine, un sistem închis anulează orice critică: „noi suntem infailibili"; „oamenii pot greşi, dar partidul are totdeauna dreptate" spune demagogul de ieri şi o crede şi cel de astăzi. Orice obiecţie ai aduce vei fi acuzat, fie că eşti legionar, fie parazit al satelor, fie duşman al clasei muncitoare – ieri – fie al „democraţiei", azi etc.

Pe scurt: nici un argument contrar nu poate pătrunde prin peretele etanş al sistemului închis.

REGULA A CINCEA: Demagogul flatează creierul reptiloid şi instinctele inferioare. „Eu spun cu voce tare ceea ce alţii doar gândesc". Dar de ce doar gândim şi nu vorbim, noi ăştia... Din cauza crocodilului.

Creierul uman nu este făcut dintr-o singură bucată; el este făcut dintr-u creier reptiloid şi acolo se cuibăresc instinctele noastre – foamea, sexualitatea, agresivitatea, frica de moarte, instinctul de conservare. Legat de acest creier se află cel „limbic" – sediul gustului, mirosului, plus o întreagă gamă din emoţiile noastre: entuziasmul, ura etc.

Aceste structuri formează aşa zisul creier arhaic. Peste el se află mantia cenuşie cu cele vreo zece miliarde de neuroni ai neo-cortexului, care ne-au dat limbajul, logica, raţiunea, tot ceea ce ne diferenţiază de restul lumii animale.

Dacă între creierul arhaic şi cel raţional, neocortexul, există armonie atunci totul este în regulă dar la prima solicitare reptila ia comanda şi trimite neo-cortexul la coteţ.

Creierul reptiloid ignoră democraţia. Dacă faci apel la el, chemi crocodilul din arhaica structură cerebrală la care FACE APEL DEMAGOGUL.

De pildă, ne este excitată INDIGNAREA: Monarhia a deschis drumul comunismului; ungurii vor să ne ia Ardealul (normal că vor; ni-l tot iau de 1000 de ani; dacă le dăm voie; n. red.); moşierii vor să ne ia casele şi pământurile (adică foştii proprietari evrei; dar demagogul nu-i numeşte de frică; n. red.); moarte intelectualilor; noi muncim nu gândim; Securitatea a fost patriotică etc.

REGULA A ŞASEA: DEMAGOGUL SIMPLIFICĂ TOTUL: nu se risipeşte într-un discurs raţional şi sofisticat, logic, complex. Nu! El se limitează la câteva aserţiuni elementare. Nu este nevoie de ceva original, de constatări noi sau interesante. Iată câteva exemple: suntem invadaţi de străini (tot timpul am fost invadaţi şi bine de tot; n. red.); era mai bine sub Ceauşescu; situaţia economică s-a înrăutăţit din cauza ţiganilor (este şi acesta un adevăr; pe jumătate; avem şi noi partea noastră de vină; n. red.); nu trebuie să renunţăm la vechile structuri etc.

REGULA A ŞAPTEA: DEMAGOGULUI îi PLACE ORDINEA, PEDEAPSA SĂNĂTOASĂ şi PASUL ÎN CADENŢĂ.

Pentru tot ceea ce nu merge soluţia miracol este, pentru demagog, sancţiunea. Cultul autorităţii scaldă toate discursurile lui. se ajunge la paradoxala afirmaţie: REPRESIUNEA = LIBERTATE. Aceasta ne aminteşte afirmaţia lui Orwell din romanul **1984**: libertatea înseamnă sclavie (este adevărat; eşti sclav; trebuie să te autoconduce; lucru extrem de greu pentru că presupune responsabilitate şi asumarea decizie şi a consecinţelor ei; lucru extrem de greu şi insuportabil; poţi cădea în luciferism; poţi pierde mântuirea dacă nu ştii să te smereşti; nu mai ai pe cine da vina etc. ; n. red.). Ce promite demagogul? Să pună ordine, să fie linişte, să ofere curăţenie; la nevoie cu „buldozerul" ca în Piaţa Universităţii.

REGULA A OPTA: DEMAGOGUL TRIMITR POPORUL LA FORMULE fără CONŢINUT tip: „DEMOCRAŢIA ORIGINALĂ", sau „A TREIA CALE", „JUSTIŢIALISMUL" lui Peron.

REGULA A NOUA: DEMAGOGUL VEDE TRĂDĂTORI PEESTE TOT. Pentru că lui îi trebuie totdeauna un ţap ispăşitor care va fi „dotat" cu toate defectele posibile şi cu ceva în plus (de regulă cu acele pe care nu le are).

REGULA A ZECEA: DEMAGOGUL SE CREDE UN SALVATOR.

Bunul demagog ne salvează (aşa de amorul artei; n. red.) de trei pericole: pericolul extern, criza economică şi un război civil iminent. El este cow-boy- ul cel bun din filmele americane (făcute de ovrei; n. red.), şeriful cel frumos (mai nou negru; n. red.), cel bun, modelul; cel ce face ordine, restabileşte armonia, legea, pedepseşte vinovaţii, îi protejează pe sărmani, îi ajută pe săraci şi le redă tinereţea [şi entuziasmul] bătrânilor (şi se căsătoreşte cu cea mai sexi şi bogată fată din urbe şi împotriva voinţei tatălui ei, afacerist bogat şi nedrept, care dorea să o mărite cu fiul tăntălău şi urâţel al altui bogătaş de aceiaşi teapă cu el. Evident, creştin. Că răul, mai nou, vine de la creştini albi, binele de la evrei şi de la negrii; n. red.).

EPILOG: DEMAGOGI AU FOST, SUNT şi VOR FI.

Doar bunul Dumnezeu ne-ar putea apăra şi, eventual, scăpa de ei.

(urmare din pag. 12)

Dragostea şi Iubirea

3. Şi dacă voi da de mâncare la cei săraci toată averea mea şi dacă voi da trupul meu ca să fie ars, dacă n-am iubire, nimic nu-mi foloseşte;

4. Iubirea este îndelung răbdătoare, iubirea este plină de bunătate, iubirea nu pizmuieşte, iubirea nu este lăudăroasă, nu se îngâmfă;

(va urma)

„Mitul" ştiristelor...

Mitul *andreelor* sparge toate barierele, rupe gura tuturor târgurilor din România. Fiecare post de televiziune are câte o *andree*; indiferent de numele lor real toate sunt *andree*. Ce este o andree? Este o tipă care citeşte ştirile, de la orele de vârf, la numeroasele posturi de tv. Poate să o cheme dana, mona, mihaela, carmen, miruna, florina (negresa); toate dau din ochi într-un anume fel, le turuie gura ca mitraliera, ca pistolul automat, se mişcă, din când în când, pe scaun, se uită cu tupeu la cel intervievat, îl întrerup în aşa fel încât privitorul nu mai înţelege nimic din ceea ce spune invitatul ştiristei. Ştirista dialoghează, cu corespondenţii, cu invariabila întrebare: **„ce se întâmplă acolo, cutare"**...? Ştirista, indiferent de ce ar spune un intervievat, de ea, ştie ce trebuie să spună acela şi, dacă acela nu se dă pe brazdă, ştirista îl aduce la matcă şi-i taie macaroana dacă tipul nu înţelege grebla; ştirista pronunţă întotdeauna cu gura plină (parcă ar mânca ceva foarte gustos) cuvântul „dolar", este proSUA, indiferent dacă poziţia acestei ţări este morală sau nu, ştirista este de o precauţie nemaipomenită când este vorba despre Israel şi minorităţi; doar aici nu are tupeu şi nu-şi dă ochii peste cap; îi lasă pe reprezentanţii respectivilor să-şi expună ideile, iar în cazul Israelului solicită pe cineva din ţara respectivă să-şi dea cu presupusul. Ştirista (andreea, de!) condamnă naţionalismul, tradiţionalismul, ortodoxia, românismul, tot ce s-ar părea a fi vorbirea de bine despre bietul român. Ea este avizată în privinţa finanţatorului, patronului postului şi-l laudă cu discreţie. Ştirista perie şi pe reprezentanţii finanţatorului, ea ştie ce dă bine pentru Vest. Ea are câţiva tipi bine văzuţi (iată-i: Stelian Tănase, Silviu Brucan, Cornel Codiţă, Adrian Cioroianu, Cristian Tudor Popescu, Adrian Păunescu mai nou, Bogdan Chireac, Ionuţ Popescu, toţi veritabili monştri de oportunism). Ştirista se pricepe la toate curentele politice şi le dă note bune sau rele promotorilor acestora. Ştirista este motorul – după capul nătărăilor – postului TV, ea este pozată din profil şi faţă de pozari, cu fusta ridicată, în chiloţi, bust şi apare pe prima pagină (format A_3) a săptămânalelor, a cotidienelor, a revistelor ilustrate, îşi dă cu presupusul în toate problemele, îşi spune preferinţele culinare, ce băuturi gustă guriţa ei, ce chiloţi poartă, dacă se epilează, dacă se rade subsioară sau în alte părţi intime, ce „prieten" (amant adică) are, ce flori îi aduce, unde-şi petrece concediile şi la ce oră se culcă sau se scoală, de câte ori se împerechează pe săptămână cu „prietenul" şi ce simte, când dă petreceri, ce maşină are (de regulă de la 50. 000 dolari în sus), este pozată odihnindu-şi preţiosul dos pe capota maşinii recent achiziţionate, ea este visul tuturor amărâtelor de romance, a tuturor bărbaţilor refulaţi şi obezi şi este invidiată de toţi cârcotaşii şi politicienii visează să o aibă de nevastă. Păi, cum!? Unde ne trezim? Ce scriitor, ce poet, ce om de cultură, ce cercetător? Fă-mă, Doamne, ştiristă în România. Dă-mi soarta andreelor din România, să mă întrebe şi pe mine reporterii şi reporteriţele ce prefer să mănânc, ce nr. port la chiloţi, sutien, căciulă, pălărie, mantou, palton, ginşi, ce maşină prefer şi alte alea de unde pare a decurge celebritatea. Unde mai pui că plebea – cu un salariu de 50 – 80 dolari pe lună – savurează prostioarele pe care le debitează ştiristele, le citează mai ceva ca pe Sf. Evanghelie şi consideră că supremul lucru ce ţi se poate întâmpla în viaţă este acela de a fi chestionat(ă) de o ştiristă cu privire la impozite sau coada la care trebuie să stai pentru aţi plăti impozitul pe amărâtul de apartament şi pe biata Dacie. Ştirista creează valori, demolează cariere, este suficient să-şi arate colţii şi să emită o sentinţă pentru ca să cadă un Guvern, ştirista are privilegiul de a se trage de brăcinar cu şeful statului, de-al admonesta pe un istoric de mare valoare, ştiristei i se permite orice în România. Nici un post TV din România nu-şi poate permite ca, la ora 19^{00}, să nu aibă ştiristă. „Ştirista" este vedetă, este o divă, este însăşi raţiunea de existenţă a unui post TV. Fără întrebările ei mitraliate, fără întreruperile ei *nu se poate ezista*. Până şi rubrica „Meteo" trebuie să aibă o andree. Fără aşa ceva nu se poate nici măcar trăi. Ţara, femeile ei au nevoie de andree, de ştirista care să le clătească ochii, care să discute la pertu (cum ar spune golanii) cu miniştrii, savanţii, scriitorii, primul – ministru, cu preşedintele, să-l ia peste picior pe un biet scriitoraş, care nu este agreat de oficialităţi, care-şi permite să apere valorile tradiţionale, ştirista poate să-l tragă de sutană pe un preot, episcop, ba chiar pe ÎPS Patriarhul. Ştirista este o valoare absolută a României contemporane şi ea este cea care răzbună frustările şi refulările tuturor amărâtelor bătute de bărbaţii lor, de amanţi, de peşti, de patronii arabi, de ţigani, ştirista a devenit tot atât de necesară în România ca aerul şi apa. Şi directorii şi patronii de posturi TV au înţeles cerinţele momentului şi s-au conformat lui. Orice ţi se iartă ca patron de TV, chiar şi datoriile către fisc. Absenţa ştiristei... nu. Ştirista este o insă care a avut cel puţin câteva burse „în state" (aşa se spune mai nou; „ai fost în state?"), a fost cel puţin de câteva ori în delegaţia, cu oficiali, la Strasbourg, a fost luată de Ion Iliescu în turnee prezidenţiale, de primul – ministru şi, ce mai, ştirista este o instituţie naţională. Poa să fie tuta tutelor; odată ajunsă ştiristă toate păcatele i se iartă. Ştirista, în România, este oglinda eşecurilor noastre, este piatra pe mizeria şi groapa înfrângerilor noastre, este emblema unei ţări ajunsă colonie.

Gigica INVIDIOASA

(urmare din pag. 1)

* **(După...)**

„Omul nou – citǎm din Corneliu Zelea Codreanu – sau „naţiunea înnoită" presupune o mare înnoire sufletească a întregului popor, adică a ÎMPOTRIVIRE CONTRA DIRECŢIEI SPIRITUALE DE ASTĂZI dar şi o ofensivă categorică contra acestei direcţii".

De aceea „Mişcarea Legionară, înainte de a fi o mişcare politică, teoretică, financiară, economică etc. este o ŞCOALĂ SPIRITUALĂ" (CŞC, pag. 66-67).

Şi Mişcarea Legionară continuă să existe şi este, continuu, supusă calomniei, minciunii şi asaltului unei vaste găşti internaţionale în timp ce despre partidele politice contemporane ele au dispărut, au degenerat sau, doar, au trădat. Nu-şi mai aminteşte nimeni.

Iar soarta acestora se datorează, cum susţine Forbes, „faptului că aceste adevăruri morale, fundamentale, nu sunt privite de fiecare ca auto-evidente ceea ce face ca „nici America să nu se simtă bine" – azi.

„Liberalismul modern – care respinge standardele morale absolute - a subminat un principiu: că legea trebuie să-l protejeze pe cel mai slab dintre noi nu pe cel mai puternic, sănătos şi bogat. Avortul şi eutanasia violează acest principiu îndepărtând protecţia legii pentru cei mai vulnerabili membri ai unei societăţi".

Iar punctul de vedere expus de scriitorul american, azi, nu face decât să confirme spusele Căpitanului: „Toată istoria socială a omenirii e dominată de lupta dintre cele două principii ce caută să-şi facă loc unul în paguba celuilalt: PRINCIPIUL AUTORITĂŢII şi CEL AL LIBERTĂŢII. Autoritatea a căutat să se extindă în dauna libertăţii. Iar aceasta, la rândul său, a căutat să limiteze cât mai mult puterea autorităţii. Acestea două, faţă-n faţă înseamnă conflict.

A orienta o mişcare după unul sau altul dintre aceste două „principii" înseamnă a perpetua linia istorică de tulburări şi războaie sociale; înseamnă a continua, pe de o parte linia TIRANIEI, împilări şi nedreptăţi iar, pe de altă parte, pe cea a răzvrătirii sângeroase. Deci a unui permanent conflict.

Mişcarea Legionară nu este interesată, exclusiv, nici de principiul AUTORITĂŢII, nici de cel al LIBERTĂŢII: Ea îşi are temeliile înfipte în principiul DRAGOSTEI; în el îşi au rădăcina atât autoritatea şi libertatea. DRAGOSTEA este împăcarea între cele două: autoritatea şi libertatea. Dragostea se află la mijloc – între ele şi deasupra lor, cuprinzându-le pe amândouă în tot ceea ce au ele mai bun, înlăturând, astfel, starea conflictuală.

Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială.

Dragostea aplicată înseamnă pace în suflete, în societate, în lume; pacea nu ne va da-o justiţia ci numai bunătatea şi dragostea pentru că justiţia este foarte greu de realizat integral şi chiar de s-ar găsi un aparat de rezolvare perfectă a acesteia, este imperfect omul care, neputând să o sesizeze şi aprecieze, va rămâne un veşnic nemulţumit.

Dragostea este cheia pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume: toate celelalte îşi au rădăcina în dragoste. Şi „CREDINŢA, şi MUNCA şi ORDINEA sau DISCIPLINA" (priviţi conflictul din Orientul Apropriat şi veţi înţelege ce înseamnă absenţa DRAGOSTEI. Să ne amintim că printre ei se află urmaşii celor care au introdus URA ca principiu politic: ura de clasă, ura împotriva celor care, dacă nu sunt de partea noastră, sunt contra noastră, ura „creatoare de gropi" (Katyn, Vapniarca sau Kolima); ura care i-a purtat pe românii din Basarabia în pustiurile Siberiei şi pe noi, pe toţi, în smârcurile criminale ale comunismului).

(va urma)

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:

Doru MIHAIL – preşedinte;
Vasile ROŞU – prim-vicepreşedinte;
George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA
Publicist comentator: Doru MIHAIL
Corector: Nicolae VEGA

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Administraţia: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 - 5602